

Αλλοιώσις του ευσεβούς φρονήματος των Ορθοδόξων περί του Παπισμού, παρά την εμμονήν των Παπικών εις τας αιρέσεις (Αρχιμ. Γεώργιος Καψάνης, Ηγούμενος Ι.Μ. Γρηγορίου Αγίου Όρους)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιουνίου 3, 2010

«Με αφορμή την επίσκεψη του Πάπα στην Κύπρο, δημοσιεύουμε σήμερα κείμενο του Αρχ. Γεωργίου Καψάνη, Ηγούμενου της Ιεράς Μονής Γρηγορίου Αγίου Όρους, το τρίτο και τελευταίο μέρος μελέτης που έγραψε το 1978, γιατί πιστεύουμε ότι εάν γνωρίζουμε τις τοποθετήσεις του Παπισμού αλλά και τις θέσεις της Ορθοδοξίας, ελαχιστοποιείται ο κίνδυνος να αλλοιωθούν οι συνειδήσεις μας, ενώ αποφεύγουμε και τον κίνδυνο της μισαλλοδοξίας». Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Αλλοιώσις του ευσεβούς φρονήματος των Ορθοδόξων περί του Παπισμού, παρά την εμμονήν των Παπικών εις τας αιρέσεις (Αρχιμ. Γεώργιος Καψάνης, Ηγούμενος Ι.Μ. Γρηγορίου Αγίου Όρους)

(Γ' ΜΕΡΟΣ)

Κατά τους εσχάτους αυτούς χρόνους Ορθόδοξοι τινές ήρχισαν να μη ομιλούν με την [παραδοσιακήν αυτήν έναντι του παπισμού γλώσσαν](#), ως εάν ο παπισμός παρητήθη των αντιευαγγελικών του γραμμών.

Ρωμαιοκαθολικοί προσερχόμενοι εις την Ορθοδοξίαν γίνονται δεκτοί —κυρίως εις την διασποράν— υπό ωρισμένων δικαιοδοσιών χωρίς Βάπτισμα (ακρίβεια) ή Χρίσμα (οικονομία), αλλά δι' απλής ομολογίας ή εξομολογήσεως.

Παπικοί δε ιερείς λειτουργούντες την μίαν ημέραν εις τους ναούς των, την ετέραν προσερχόμενοι εις την Ορθοδοξίαν χωρίς Χρίσμα ή Χειροτονίαν λειτουργούν ως Ορθόδοξοι ιερείς.

Υπάρχουν δε και έτεροι πράξεις Ορθοδόξων αι οποίαι δεικνύουν ότι πράγματι οι Ορθόδοξοι ούτοι έπαυσαν να θεωρούν τον παπισμόν, ως εθεώρουν αυτόν οι μέχρι τούδε Ορθόδοξοι. Το Ορθόδοξον αισθητήριόν των δεν αντιδρά, ως αντέδρα μέχρι σήμερα εις την αίρεσιν του παπισμού. Δεν έχουν την ευαισθησίαν της πίστεως, την οποίαν πάντοτε είχαν οι Ορθόδοξοι.

Η πρωτοφανής δια την Ορθοδοξίαν αλλαγή της στάσεως των Ορθοδόξων αυτών θα εδικαιολογείτο μόνον, εάν υπήρχον σαφείς ενδείξεις ότι και ο

παπισμός παρητήθη των αντιευαγγελικών και αντιπαραδοσιακών του αξιώσεων και ότι όντως επιθυμεί να επανεύρη την προ του σχίσματος Ορθοδοξίαν του.

Αι νεώτεροι εξελίξεις εις τον παπισμόν δικαιολογούν άραγε μίαν τοιαύτην αισιοδοξίαν εκ μέρους των Ορθοδόξων;

Δια να είμεθα δίκαιοι πρέπει να είπωμεν ότι παρατηρείται εις ωρισμένους δυτικούς θεολόγους, κληρικούς και λαϊκούς, κάποια αναζήτησις της γνησίας εκκλησιαστικής πίστεως και ζωής. Αι **μεμονωμένοι** όμως αύται αναζητήσεις **δεν ηδυνήθησαν να επηρεάσουν τον παπικόν εκκλησιαστικόν οργανισμόν εις τοιούτον σημείον, ώστε να ημπορή να ομιλήση τις δια κάποιαν ελπιδοφόρον άνοιξιν, η οποία θα επέτρεπε εις τους Ορθοδόξους να αισιοδοξούν.** Αντιθέτως μάλιστα υπάρχουν όχι μόνον ενδείξεις αλλά και αποδείξεις **περαιτέρω σκληρύνσεως** του Ρωμαιοκεντρικού παπικού ολοκληρωτισμού, ως θα ίδωμεν καθ' εξής.

Ο υπερβολικώς επαινεθείς και χαρακτηρισθείς ως άγιος αποθανών πάπας Παύλος Στ' ήτο γνήσιος φορέυς του **απολυταρχικού πνεύματος**. Ιδού πως ομιλεί δια τον εαυτόν του και το αξίωμά του: «*Αναλογιζόμεθα το ύψιστον υπόργημα, εις το οποίον η θεία Πρόνοια, παρά τας επιθυμίας και την έλλειψιν αξιομισθίων ημών, ηθέλησε να καλέση ημάς, εμπιστευομένη την διαποίμανσιν της Εκκλησίας του Χριστού, ορίζουσα ημάς επίσκοπον Ρώμης και συνεπώς διάδοχον του Αγίου Αποστόλου Πέτρου, υπερτάτου κλειδούχου της βασιλείας του Θεού και αντιπροσώπου του Χριστού, όστις ανέδειξεν αυτόν πρώτον ποιμένα της παγκοσμίου ποιήνης αυτού*» [*«Εγκύκλιος επιστολή πάπα Παύλου ΣΤ'», ελλην. μετ. σελ. 6 (6.8.1964)*].

Οι επόμενοι επίσης λόγοι του, δι' ών ανεκήρυττε την Β' Βατικάνειον Σύνοδον ως οικουμενικήν, είναι εκφραστικοί του φρονήματός του: «*Αποτελούμεν, πλήρη σύναξιν, ην ημείς, ηνωμένοι μετά πάντων ημών ως αδελφών, συνεκαλέσαμεν δικαιωματικώς ως Επίσκοπος Ρώμης και διάδοχος του Αποστόλου Πέτρου, ως ανάξιος μεν αλλ' ως αληθής κυβερνήτης της καθολικής Εκκλησίας και ο αντιπρόσωπος του Χριστού και ο δούλος των δούλων του Θεού. Ημείς, λοιπόν, ο Πάπας, όστις συγκεντρώ εν τω προσώπω μου και τω αγίω αξιώματί μου πάσαν την Εκκλησίαν, ανακηρύσσω την Σύνοδον ταύτην ως Οικουμενικήν*» (Ιω. Καρμίρη, «Ορθοδ. και Ρωμαιοκ.», Β' σελ. 152, 153).

Εις την διαθήκην του μεταξύ άλλων προτρέπει τους παπικούς να εργασθούν δια την ένωσιν **μένοντες όμως πιστοί εις τα καθολικά δόγματα**, μεταξύ των οποίων πρωταρχικήν θέσιν κατέχει το **πρωτείου** και το **αλάθητον**.

Ο ίδιος πάπας διώρισεν ουνίτην επίσκοπον εν Αθήναις δια τους ολίγους ουνίτας

παπικούς παρά την ύπαρξιν λατίνου αρχιεπισκόπου και παρά την δριμυτάτην διαμαρτυρίαν της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Δια να μη έχη δε τις καμμίαν αμφιβολίαν ότι και ο πάπας Παύλος συνεχίζει την γραμμήν των προκατόχων του απαρεικλίτως, ρητώς διεκήρυξεν ότι η Β' Βατικάνειος είναι **συνέχεια** της Α' Βατικανείου, της ανακηρυξάσης ως δόγμα πίστεως αναγκαίον δια την σωτηρίαν το **πρωτείου** και το **αλάθητον**: «Υπό των πατέρων της Α' Βατικανείου Συνόδου ωρίσθησαν και ηρμηνεύθησαν αι πράγματι και αληθώς μοναδικαί και ύψισται προνομίαί, ας ο Χριστός εχορήγησεν εις τον Πέτρον και τους διαδόχους αυτού... Η παρούσα Σύνοδος δέον να επιβεβαιώση την διδασκαλίαν εκείνης περί των δικαιωμάτων του *Summus Pontifex*» (Ιω. Καρμίρη, «Ορθοδ. και Ρωμαιοκ.», Β' 157 πρβλ. και ελλην. μετάφρ. «*Ecclesiam Suam*», Αθήναι 1964, σελ. 17).

Ο ευρύτατα επίσης διαφημισθείς, ως πάπας της αγάπης, Ιωάννης ΚΓ' ήτο φορέυς των ιδίων **απολυταρχικών φρονημάτων**, έβλεπε δε την ένωσιν ως επιστροφήν των πάντων εις τον παπισμόν, ως έλεγε προς τα μέλη της Καθολικής δράσεως: «Θα επιδείξωμεν την Εκκλησίαν εν όλω αυτής τω μεγαλείω και θα είπωμεν προς όλους εκείνους, οίτινες είναι κεχωρισμένοι αφ' ημών: Αύτη αδελφοί, είναι η Εκκλησία του Χριστού, δηλ. η Καθολική Εκκλησία· προσέλθετε· προσέλθετε· αύτη είναι η οδός της επιστροφής, επανέλθετε, δια να καταλάβετε τας θέσεις, ας κατείχον οι πρόγονοι υμών» (Αρχιμ. Σπυρ. Μπιλάλη, ενθ' ανωτ. τόμ. Α', σ. 316).

Μελετών τις τα κείμενα της Β' Βατικανείου, της οποίας πρωτεργάται ήσαν οι πάπαι Ιωάννης ΚΓ' και Παύλος Στ' διαπιστώνει με πολύν πόνον ότι η Σύνοδος αύτη όχι μόνον δεν συνετέλεσεν έστω και επ' ελάχιστον εις την άμβλυσιν των αντιευαγγελικών «**δογμάτων**» του πρωτείου και του αλαθήτου αλλά αντιθέτως επαγίωσε και έτι περισσότερον ενίσχυσεν αυτά. Κατά του Αρχιμανδρίτην Βασιλείου, Καθηγούμενον της Ι. Μουής Σταυρονηκήτα (νυν Ιβήρων): «Παρ' όλες τις ανακατατάξεις των καιρών και τις αλλοιώσεις της Ρωμαιοκαθολικής συμπεριφοράς, **το αλάθητον έμεινε εξ ολοκλήρου άθικτο**, μάλλον δε ισχυροποιήθηκε με συγκεκριμένη **επέκτασή του** και στις μη ex cathedra αποφάσεις του ποντίφικος. Ενστικτωδώς εδώ συγκεντρώνεται όλη η άμυνα, επειδή εδώ ακριβώς βρίσκεται η **αχίλλειος πτέρνα, η καρδιά της αρρώστειας**» (Αρχιμ. Βασιλείου, «*Εισοδικόν*», Αθήναι 1974, σελ. 79)

Παραθέτομεν εν συνεχεία ωρισμένα **αποσπάσματα εκ των κειμένων της Β' Βατικανείου Συνόδου** ενδεικτικά της διαπιστώσεώς μας: «*Δια να δύναται το επισκοπάτον να είναι αδιαίρετον, ετοποθέτησεν (ο Χριστός) τον ευλογημένον Πέτρον επί των άλλων Αποστόλων και ίδρυσεν εν αυτώ μίαν συνεχή και ορατήν πηγήν και θεμέλιον ενότητος της πίστεως και της αδελφότητος. Και όλη αυτή η διδασκαλία περί του θεσμού, της συνεχείας, της δυνάμεως και του λόγου αυτού του*

αγίου Πρωτείου του Ρωμαίου ποντίφικος και της αλαθήτου διδακτικής εξουσίας του, αυτή η αγία Σύνοδος πάλιν προβάλλει, δια να πιστεύεται σταθερώς από όλους τους πιστούς». «Μία Σύνοδος ουδέποτε είναι οικουμενική, εάν δεν ανακηρυχθή ή τουλάχιστον γίνη δεκτή ως τοιαύτη από τον διάδοχον του Πέτρου».

- «Ο Ρωμαίος ποντίφιξ, ως ο διάδοχος του Πέτρου, είναι η διαρκής και ορατή πηγή και θεμέλιον της ενότητος των επισκόπων και του πλήθους των πιστών».

- «Αυτή η θρησκευτική υποταγή της θελήσεως και του νου πρέπει να δεικνύεται κατά ένα ιδιαίτερον τρόπον εις την αυθεντικήν διδακτικήν εξουσίαν του Ρωμαίου ποντίφικος **ακόμη και όταν δεν ομιλή από καθέδρας**» (Καθ' ημετέραν μετάφρασιν εκ του «The documents of Vatican B'», N. York 1966, σελ. 38, 44, 48).

- «Ο Ρωμαίος ποντίφιξ, ο αρχηγός του συλλόγου των επισκόπων, λόγω του αξιώματός του, κατέχει το αλάθητον, όταν, ως ποιμήν και ως ύψιστος διδάσκαλος πάντων των πιστών, στηρίζων εις την πίστιν τους αδελφούς του, (Λουκά KB, 32) διακηρύττη δια μιας οριστικής πράξεως μίαν διδασκαλίαν, αφορώσαν την πίστιν ή τα ήθη. Δια τούτο δικαίως λέγεται, **ότι αι αποφάσεις του πάπα είναι αμετάτρεπτοι** εξ εαυτών και ουχί συναινέσει της Εκκλησίας, εφ' όσον εξηγγέλθησαν τη συμπαραστάσει του Αγίου Πνεύματος... Συνεπώς, **αι αποφάσεις του πάπα δεν υπόκεινται εις ουδεμίαν άλλην έγκρισιν, εις ουδεμίαν έκκλησιν, εις ουδεμίαν κρίσιν**. Διότι ο Ρωμαίος ποντίφιξ δεν εκφράζει την γνώμην του ως ιδιωτικόν πρόσωπον, αλλ' ως ύψιστος διδάσκαλος της Οικουμενικής Εκκλησίας, εις τον οποίον εδρεύει προσωπικώς το χάρισμα του αλαθήτου αυτής ταύτης της Εκκλησίας, εκθέτει και υπερασπίζεται την διδασκαλίαν της Καθολικής πίστεως».

- «Ο Ρωμαίος ποντίφιξ, δυνάμει της ευθύνης του ως τοποτηρητού του Χριστού και ποιμένος πάσης της Εκκλησίας, έχει εντός της Εκκλησίας την πλήρη, υπερτάτην και οικουμενικήν εξουσίαν, την οποίαν δύναται να ασκή πάντοτε ελευθέρως... Δεν υπάρχει ποτέ οικουμενική Σύνοδος, μη επικυρουμένη ως τοιαύτη ή τουλάχιστον μη εμφανιζομένη ως αποδεκτή υπό του διαδόχου του Πέτρου. Είναι προνόμιον του ρωμαίου ποντίφικος η σύγκλησις των Συνόδων, η προεδρία αυτών και έγκρισις των αποφάσεών των» (Παρά Σπυρ. Μπιάλη, τ. Α' σελ. 323, 325).

Τα ανωτέρω αποτελούν δια τους Ορθοδόξους ουχί μόνον ανατροπήν της ευαγγελικής Ορθοδόξου Εκκλησιολογίας αλλά και βλασφημίαν κατά του Αγίου Πνεύματος, του οποίου την αποστολήν ως πηγής ενότητος και αλαθήτου οδηγού της Εκκλησίας αναλαμβάνει εις άνθρωπος. Πρόκειται περί πανηγυρικής επιβεβαιώσεως του παπικού ανθρωποκεντρισμού εν μέσω εικοστώ αιώνι.

Ελέχθη ότι δια της Β' Βατικανείου εξήρθη ο επισκοπικός θεσμός. Μελετών όμως τις τα κείμενα διαπιστώνει ότι οσάκις εξάιρεται ο επισκοπικός θεσμός, **συνεξάιρεται και η επί των επισκόπων άμεσος εξουσία και δικαιοδοσία του πάπα**, ώστε ουδεμία να προκύπτει καλλιτέρευσις εκ της Β' Βατικανείου.

Είναι χαρακτηριστική εν προκειμένω η κριτική του Καθηγητού Κ. Μουρατίδου περί της διατυμπανισθείσης συλλογικότητας των επισκόπων ως δήθεν επιτεύγματος της Β' Βατικανείου: «Καθ' όσον δε αφορά εις την συλλογικότητα (Collegialitas) των επισκόπων, περί ης τόσος πολύ λόγος εγένετο και εφ' ής τόσον πολλάί ελπίδες εστηρίχθησαν, δια της περί Εκκλησίας Constitutio (διατάξεως) της καλουμένης «Nota explicative praevia» απεψιλώθη δια λεπτεπιλέπτων νομικών διακρίσεων πάσης ipso jure εξουσίας και αυτής της οικουμενικής Συνόδου υποβιβασθείσης εις απλούν συμβουλευτικόν σώμα του πάπα, παρά τα προς το θεαθήναι διακηρυσσόμενα περί υπερτάτης εξουσίας αυτής εν τη Εκκλησία». (Κ. Μουρατίδου, «Σχέσις Εκκλησίας και Πολιτείας» τόμ. Α' Αθήναι 1965, σελ. 168, 169. Πρβλ. και Ι. Καρμίρη, «Ορθοδ. και Ρωμαιοκ/σμός», Γ' σελ. 129, 130).

Αλλά και ο παπικός θεολόγος Κ. Rahner ομολογεί ότι· «όλη η εξουσία των επισκόπων υποτάσσεται εις τον πάπαν. Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι αυτή η τάξις των πραγμάτων, περί της οποίας οριστικώς διεμαρτυρήθη η σύνοδος του Βατικανού, έδωσε την εντύπωσιν εις το εσωτερικόν της Εκκλησίας και έτι περισσότερον εις το εξωτερικόν, ότι οι επίσκοποι δεν ήσαν ει μη υπάλληλοι του πάπα...» (Σπυρ. Μπλλάλη, τόμ. Α', σελ. 331).

Θα ήλπιζε τις ότι η Β' Βατικανείος θα έβλεπε καθολικώτερον την ενότητα της Εκκλησίας και όχι από της στενής Ρωμαιοκεντρικής σκοπιάς, ως μέχρι τούδε έβλεπεν αυτήν. Δυστυχώς και εις το θέμα αυτό διεψεύσθησαν όλαι αι ελπίδες και προσδοκίαι. **Η Ρώμη θέλει πάντοτε την ενότητα παποκεντρικήν και όχι χριστοκεντρικήν και πνευματολογικήν.** Είναι χαρακτηριστικά τα όσα λέγει το **διάταγμα περί Οικουμενισμού**: «Εν τούτοις οι διστάμενοι αδελφοί ημών... δεν απολαμβάνουν την ενότητα εκείνην, την οποίαν ο Ιησούς Χριστός ηθέλησε να επιδαψιλεύση εις πάντας όσους ανεγέννησε και εζωοποίησεν εις εν σώμα... Δια μόνης πράγματι, της Καθολικής Εκκλησίας του Χριστού, η οποία είναι γενικόν όργανον σωτηρίας, δύναται να επιτευχθή όλη η πληρότης των μέσων της σωτηρίας. Διότι μόνον εις τον αποστολικόν Σύλλογον, του οποίου ο Πέτρος προΐσταται, είναι εμπειστευμένα, κατά την πίστιν ημών, όλα τα αγαθά της Κ. Διαθήκης, ώστε να συγκροτηθή επί της γης εν σώμα του Χριστού, εις το οποίον πρέπει πλήρως να ενσωματωθούν όλοι όσοι κατά τινα τρόπον, ανήκουν ήδη εις τον λαόν του Θεού».

Η Β' Βατικανείος ακολουθούσα την παλαιάν παπικήν γραμμήν εδικαίωσε πλήρως τον **θεσμόν της ουνίας. Τί φρονεί περί των ουνιτών το Βατικανό αποκαλύπτει ο ουνίτης Πατριάρχης των Μελχιτών (πρώην ορθοδόξων) Μάξιμος ο Δ'.**

«Δια το Βατικανόν οι ανά τον κόσμον δρώντες ουνίται αποτελούν μέσον «μεταστροφής των αιρετικών» **εν είδος παγίδος**, όπου η ομοιότης του τυπικού και της εξωτερικής οργανώσεως προσφέρεται εξ ολοκλήρου **προς εκμετάλλευσιν**» (Μαξίμου Δ', Πατριάρχου Μελχιτών, «Καθολική Ανατολή και χριστιανική ενότης», Αθήναι, σελ. 13).

Ορθώς δε παρατηρεί ο **Μητροπολίτης Τυρολόης Παντελεήμων Ροδόπουλος** ότι «**Το προσηλυτιστικόν πνεύμα**, που επικρατεί γενικώς εν τω Διατάγματι τούτω και ειδικώς εις ωρισμένας παραγράφους είναι απαράδεκτον εξ επόψεως Ορθοδόξου. Προβλέπεται και επισημοποιεί, κατά τινα τρόπον, δια του επισήμου τούτου κειμένου της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας ο από της Ορθοδόξου Εκκλησίας εις τας ουνιτικάς προσηλυτισμός των ατόμων...» (Περιοδ. «Γρηγόριος ο Παλαμάς», τεύχ. 584-585 α'-β', σελ. 22, Ιαν. Φεβρ. 1967).

Εξ όλων αυτών συνάγεται ότι δεν υπάρχει μετάνοια εις τον παπισμόν, αλλ' εμμονή και αύξησις των παλαιών ολοκληρωτικών αξιώσεων.

Ο υπερήφανος «αλάθητος» άνθρωπος της Ρώμης δεν δέχεται να παραχωρήση την θέσιν του εις τον Θεάνθρωπον Χριστόν, την αληθή και αλάθητον κεφαλήν της Εκκλησίας.

Υπέταξεν εις την εξουσίαν του όλας τας Εκκλησίας της Δύσεως και τας Ανατολικάς ουνιτικάς. Τώρα απομένει προς υποταγήν εκ των μη παπικών η Ορθόδοξος, καθ' όσον οι Προτεστάνται δεν αποτελούν Εκκλησίας αλλ' ομάδας θρησκευτικάς.

Προς υποταγήν και της Ορθοδόξου Εκκλησίας το Βατικανόν προσποιείται ότι ήλλαξε πνεύμα. Προέβη εις χειρονομίας ευγενείας και καλής διαθέσεως με τον σκοπόν να διαθέση ευμενώς τους Ορθοδόξους απέναντί του, ώστε να διευκολύνη την επάνοδόν τους εις την Ρώμην [Ως λέγει και ο Μητροπολίτης Παντελ. Ροδόπουλος: «*Η Β' Σύνοδος του Βατικανού, η οποία προέτους επεράτωσε τας εργασίας της, προσεπάθησε να θέση τέρμα εις την αποξένωσιν της Ρωμαϊκής Εκκλησίας από των άλλων Εκκλησιών και από του κόσμου. Επέτυχον εις τούτο; Δια λόγων αγάπης και ταπεινοφροσύνης και γενικού πνεύματος ευγενείας ναί. Δια των κειμένων όμως των περισσοτέρων αυτής όχι*» (Γρηγ. Παλαμάς, τ. 584-685, α'-β', σελ. 23-24, Ιαν. Φεβρ. 1966)].

Η άρσις των αναθεμάτων, η ανταλλαγή επισκέψεων, η παραχώρησις αδείας εις τους παπικούς να κοινωνούν εις τας Εκκλησίας των Ορθοδόξων και αντιστοιχώς των Ορθοδόξων εις τους παπικούς, τα συνέδρια, αι συμπροσευχαί εξυπηρετούν αυτόν τον σκοπόν.

Ο παπισμός πιστεύει ότι με όλα αυτά οι Ορθόδοξοι, οι οποίοι κατά κόσμον είναι **ασθενέστεροι και εμπερίστατοι** (λόγω της υπό αντιχρίστων καθεστώτων υποδουλώσεως των περισσότερων Ορθοδόξων λαών) και **ανοργάνωτοι** (στερούμενοι ισχυράς κεντρικής διοικήσεως, ως ο παπισμός), **ευκόλως θα απορροφηθούν από τον παπισμόν**, ως συνέβη με τας άλλας πρώην Ορθοδόξους Εκκλησίας της Δύσεως και το ήμισυ του Πατριαρχείου της Αντιοχείας, το οποίον κατεφαγώθη από την ουνίαν.

Η ανταπόκρισις, την οποίαν δεικνύουν οι Ορθόδοξοι κληρικοί και λαϊκοί Θεολόγοι εις τας παπικάς αυτάς χειρονομίας, εξυπηρετεί τα σχέδια του Βατικανού. **Αι φιλοπαπικαί εκδηλώσεις των Ορθοδόξων ηγετών και θεολόγων αμβλύνουν την εκ παραδόσεως αντίστασιν του Ορθοδόξου λαού και προετοιμάζουν το Ορθόδοξον πλήρωμα δια την μελετωμένην υπό του Βατικανού, καλώς σχεδιασθείσαν και σταδιακώς εφαρμοζομένην ουνιτοποίησιν των Ορθοδόξων.**

Δεν θέλομεν να πιστεύσωμεν ότι οι φιλοπαπικοί Ορθόδοξοι συνεργάζονται συνειδητώς δια την εκτέλεσιν του σχεδίου αυτού.

Δεν πρέπει να παραγνωρίζεται ότι το **αμετανόητον Βατικανόν έχει μακροτάτην πείραν προσηλυτισμού των Ορθοδόξων, διαθέτει ειδικά προσηλυτιστικά ιδρύματα και σχολάς, ειδικευμένον προσωπικόν και επάρκειαν οικονομικών μέσων.** Διαθέτει επίσης αρχαιοτάτην διπλωματικήν πείραν και οργάνωσιν. Υπάρχουν παπικοί θεολόγοι, οι οποίοι παρακολουθούν και γνωρίζουν καλλίτερον από τους Ορθοδόξους τα εν τη Ορθοδοξία συμβαίνοντα, πάντες δε ούτοι εμφανιζόμενοι ως φιλορθόδοξοι **εισχωρούν τεχνηέντως εις την Ορθοδοξίαν, ακόμη και εις Ορθοδόξους Ιεράς Μονάς.**

Ύπουλον μέσον διαστροφής του Ορθοδόξου φρονήματος είναι αι υπό των παπικών παραχωρούμεναι ευρύτατα υποτροφία εις νέους και απείρους Ορθοδόξους θεολόγους δια σπουδάς εις παπικά πανεπιστημιακά ιδρύματα.

Τι επεδίωκον ανέκαθεν και τι επιδιώκουν και σήμερον οι παπικοί δια των υποτροφιών αυτών δεν είναι δύσκολον να εννοήση τις. **Τον επηρεασμόν των μελλόντων να καταλάβουν ηγετικάς θέσεις εις την ιεραρχίαν και την ακαδημαϊκήν θεολογίαν, ώστε να εξασφαλισθή ευμενής στάσις απέναντι του Βατικανού.**

Ως μοι είπε ο **μακαριστός Ρουμάνος Ορθόδοξος θεολόγος, π. Δημήτριος Στανιλοάε**, παραστάς εις συνέδριον παπικών και ορθοδόξων θεολόγων, **η τοποθέτησις των Ορθοδόξων θεολόγων, εκ των οποίων οι περισσότεροι ήσαν υπότροφοι των παπικών, ήτο αποκαρδιωτική.** Εκ των παρισταμένων είκοσι

Ορθοδόξων θεολόγων, **οι δεκαοκτώ ετάχθησαν υπέρ της μυστηριακής διακοινωνίας προ της ενώσεως των Εκκλησιών**. Υπάρχουν δε πληροφορίες, καθ' ός ορθόδοξοι νέοι υπότροφοι των παπικών, κοινωνούν ήδη εις τους παπικούς ναούς.

Το κλίμα τούτο καλλιεργούν και οι ρωμαιοκαθολικοί καθηγηταί. Ούτω πληροφορούμεθα ότι εν Regensburg ο καθηγητής Paul Rauch, όστις διευθύνει το ίδρυμα Santa Klara (κέντρον δι' οικουμενικάς σχέσεις) τελουμένης της Ορθοδόξου θείας Λειτουργίας απαγγέλλει ελληνιστί το Σύμβολον της πίστεως και την Κυριακήν Προσευχήν, λειτουργούντος Ορθοδόξου ιερέως και παρόντος Ορθοδόξου εκκλησιάσματος.

Δι' όλων αυτών προάγεται ο λεγόμενος «**λαϊκός οικουμενισμός**», ήτοι η **σταδιακή ψυχολογική προετοιμασία του Ορθοδόξου λαού, ώστε συν τω χρόνω ή ένωσις να πραγματοποιηθεί εις τον λαόν** ανεξαρτήτως των αποφάσεων της ιεραρχίας.

Ήδη ο **λαϊκός οικουμενισμός έχει αρχίσει να αποδίδη καρπούς**. Ορθόδοξοι εις το εξωτερικόν εκκλησιάζονται, κοινωνούν και βαπτίζουν τα τέκνα των εις τους Ρωμαιοκαθολικούς. Πού οδηγούμεθα με όλα αυτά, δεν είναι δύσκολον να προίδη τις.

Δια να μη αυταπατώμεθα οι Ορθόδοξοι σχετικώς με τας διαθέσεις των δυτικών, είναι χρησίμουν να παρακολουθήσωμεν **τι λέγουν εις στιγμάς ειλικρινείας διακεκριμένοι εκπρόσωποι του παπισμού**.

Ούτως ο γνωστός θεολόγος Yves Congar λέγει ότι η υπέρ της ενότητος προσευχή «*σημαίνει κατά τους Καθολικούς προσευχήν υπέρ επεκτάσεως της Καθολικής Εκκλησίας, εν τη οποία ευρίσκεται η Εκκλησία του Χριστού και των Αποστόλων*» και «*ο καθολικός παραμένει ό,τι είναι και προσκαλεί τους άλλους να έλθουν προς αυτόν*» (Yves Congar, «*Η Θεολογία της Προσευχής υπέρ της χριστιανικής ενότητος*», Αθήναι 1968, σελ. 13-16).

Χαρακτηριστική είναι επίσης η κατωτέρω ειλικρινής δήλωσις του πρωτεργάτου της Β' Βατικανείου Συνόδου Καρδινάλιου Αυγουστίνου Μπέα: «*Θα ήτο εν τη πράξει μία κακώς νοουμένη αγάπη προς την ενότητα και προς τους δισταμένους αδελφούς, εάν κανείς ήθελε να εγγεννήση εις αυτούς την ελπίδα, ότι δήθεν η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία θα απήτει παρ' αυτών μόνον την αναγνώρισιν των «ουσιωδών δογμάτων», ότι δήθεν θα παρητειίτο επί παραδείγματι της υπ' αυτών αποδοχής των δογματικών διατάξεων της εν Τριδέντω Συνόδου ή ότι θα εδείκνυε κατανόησιν δι' επαναθεώρησιν του Δόγματος περί πρωτείου ή περί αλαθήτου του πάπα. Ό,τι η Εκκλησία άπαξ εξήγγειλεν ως πρότασιν πίστεως (δόγμα), εξήγγειλεν αυτό υπό την συμπαράστασιν του Αγίου Πνεύματος, ως μίαν παρά του Θεού αποκαλυφθείσαν*

αλήθειαν, περί της οποίας κατ' ουδένα τρόπον έχει αυτή δικαίωμα να ενεργήση άλλως.

Ο Κύριος ενεπιστεύθη εις αυτήν (εις την Εκκλησίαν) την διαφύλαξιν και ερμηνευτικήν ανάπτυξιν της αληθείας της αποκαλύψεως, αλλά δεν έδωκεν εις αυτήν την εξουσίαν να μεταβάλη τι εις τας αληθείας τούτας» (Παρά Ιω. Καλογήρου, «Η Β' εν Βατικανώ Γενική Ρωμαιοκαθολική Σύνοδος και η οικουμενική προσπάθεια αυτής κατ' ορθόδοξον θεώρησιν», Θεσ/νίκη 1965, ελ. 24).

Πόσον αμετανόητοι είναι οι παπικοί δεικνύει και η μέχρι σήμερα εκδηλουμένη εχθρότης των έναντι των αγίου Γρηγορίου του Παλαμά με επίκεντρον το Ιstina και με τας κατά του αγίου Γρηγορίου εκδόσεις. Έχει τόσον βαρύτατα ασθενήσει ο παπισμός από το ανθρωποκεντρικόν και ορθολογιστικόν πνεύμα, ώστε η θεραπεία του να φαίνεται, τουλάχιστον κατ' άνθρωπον, αδύνατος.

Και ο μεν παπισμός βαρύτατα νοσών επιμένει εις την νόσον του και το χειρότερον επιδιώκει να την μετάδωξη και εις τους, χάριτι Θεού, παραμένοντας πνευματικώς υγιείς Ορθοδόξους δι' αλλαγής της προσηλυτιστικής τακτικής και μεθόδου του.

Τί όμως αναγκάζει τους Ορθοδόξους να πίπτουν ως αφελείς εις την παγίδα του παπισμού και να συμπεριφέρονται προς αυτόν, ως εάν πράγματι ήλλαξε πνεύμα και σκοπόν; Είναι δυνατόν πάπαι εμμένοντες εις τας ανωτέρω αντιευαγγελικάς και αντιεκκλησιαστικάς πλάνας να θεωρούνται παρά ημετέρων ως «άγιοι», ή ως έχοντες αποστολικήν πίστιν και αποστολικήν διαδοχήν, ως ημεείς έχομεν;

Ούτε η Εκκλησία της Ρώμης είναι αγία, διότι ακολουθεί αμετανόητος τόσας αιρέσεις. Έχει εκπέσει της Αληθείας και ως εκ τούτου και της χάριτος και της αποστολικής διαδοχής. Θα είναι άγιος ο πάπας και αγία η Εκκλησία της Ρώμης, εφ' όσον μετανοήσουν ειλικρινώς δι' όλας τας αντιευαγγελικάς αιρέσεις των και τότε θα είναι άξιοι της τιμής και της προσκυνήσεώς μας.

Τοιουτοτρόπως επίστευε πάντοτε η Εκκλησία και τοιουτοτρόπως πιστεύομεν και ημείς. Αυτή είναι η πίστις κατά τον **θεολόγον Γρηγόριον**, «ην εδιδάχθην παρά των αγίων Πατέρων, ην εδίδαξα κατά πάντα καιρόν ομοίως, ου **συμμορφούμενος τοις καιροίς**, και διδάσκων ου παύσομαι, μεθ' ής εγεννήθην και η συναπέρχομαι» (Προς Αρειανούς, P.G. 36, 233 B). **Ημείς οι ευτελείς δεν είμεθα αγιώτεροι ούτε εξυπνότεροι από τους μεγάλους Πατέρας μας, τον άγιον Φώτιον, τον άγιον Γρηγόριον του Παλαμάν, τον άγιον Κοσμάν τον Αιτωλόν, τον άγιον Νικόδημον τον Αγιορείτην, δια να αλλάξωμεν το ευσεβές φρόνημα της**

Εκκλησίας και να ομολογήσωμεν ετέραν πίστιν, συμβιβάζοντες τα ασυμβίβαστα.

Μένομεν, χάριτι Θεού, και δι' ευχών των αγίων Πατέρων ημών σταθεροί εις όσα παρελάβομεν, εβαπτίσθημεν, εκατηχήθημεν, ωμολογήσαμεν, επιστεύσαμεν, ελπίζομεν και δι' όσα επίσης ήλθομεν εις τον άγιον αυτόν τόπον της Υπεραγίας Θεοτόκου καταφρονήσαντες τον κόσμον και τα του κόσμου. Ει τις δε ευαγγελίζεται, παρ' ό παρελάβομεν παρά των αγίων Πατέρων, ανάθεμα έστω (Γαλ. α', 9).

Γνωρίζομεν πόσο δυσκολεύονται κληρικοί και λαϊκοί θεολόγοι εν τω κοσμώ βιούντες να κατανοήσουν την γλώσσαν αυτήν. Η εκκοσμικευσις, ο ηθικισμός και ο ουμανισμός έχουν καταστήσει ολιγώτερον ευαίσθητους πολλάς ορθοδόξους συνειδήσεις.

Ταπεινώς όμως τους παρακαλούμεν **να μη κρίνουν τα ανωτέρω με τα κριτήρια του κόσμου, αλλά με τα αιώνια κριτήρια του Ευαγγελίου και των Αγίων Πατέρων.**

Ποιοί είμεθα ημείς, δια να αντικαταστήσωμεν τα αιώνια κριτήρια της Εκκλησίας, με τα ιδικά μας κριτήρια; Μήπως έχομεν την αγιότητα ή την σοφίαν ή την άσκησιν ή το μαρτύριον των αγίων Αποστόλων, μαρτύρων, ομολογητών της πίστεώς μας, ώστε να έχωμεν το δικαίωμα να κρίνωμεν διαφορετικά από αυτούς; Ορθώς παρατηρεί ο Λόσκι· «Το γεγονός ότι οι πνευματολογικοί αγώνες του παρελθόντος φαίνεται να μη εκτιμώνται ενίστε ή ακόμη, να αναπτύσσωνται με κάποιαν περιφρόνησιν υπό ωρισμένων συγχρόνων ορθοδόξων θεολόγων (και ιδίως Ρώσων θεολόγων, οι οποίοι είναι πολύ συχνά αγνώμονες προς το Βυζάντιον), τούτο δεν προσάγει ευνοϊκήν μαρτυρίαν περί της δογματικής αυτών συνειδήσεως και της αισθήσεως της ζώσης παραδόσεως εις τους θεολόγους αυτούς, οι οποίοι είναι πρόθυμοι να αρνηθούν τους πατέρας των» (Βλαδ. Λόσκι, «Κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Θεού», σελ. 3, Θεσ/νίκη 1974).

Μία επίσκεψις εις το Άγιον Όρος πείθει τον οιονδήποτε καλής διαθέσεως και ταπεινού φρονήματος κοσμικόν, κληρικόν ή λαϊκόν θεολόγον, πόσον εσφαλμένα είναι τα σημερινά κριτήρια του εκκοσμικευμένου Χριστιανισμού εν σχέσει με τα κριτήρια της αγίας μας πίστεως.

Εν ονόματι αυτών των κριτηρίων έγραψα την μελέτην αυτήν, και εξ υπακοής προς αγίους Γέροντας, **οι οποίοι ανησυχούν σοβαρώς δια την αλλαγην στάσεως Ορθοδόξων τινών έναντι του παπισμού.**

Πιστεύω ότι το κείμενον αυτό εκφράζει την πίστιν των αγιορειτών και ότι θα

υπεγράφετο από τους περισσότερους αγιορείτας. Ζητούμεν και την ευλογία όλων των εν τω Αγιωνύμω Όρει διαλαμψάντων οσίων Πατέρων και ιδίως του εν αγίοις Πατρός ημών Γρηγορίου του Παλαμά, ώστε η αμαρτωλότης μας να μη εμποδίση την αρμόζουσαν εις τους δύσκολους και συγκεχυμένους καιρούς μας Ορθόδοξον ομολογίαν.

Ως έσχατος αγιορείτης, ταπεινώς παρακαλώ μετά των αδελφών μου τους αγίους πατέρας και αδελφούς μας να μη παρίδουν την φωνήν των ταπεινών αγιορειτών μοναχών, ούτε να προχωρούν εις καινοτομίας περί την πίστιν και τας σχέσεις με τους ετεροδόξους, αι οποίαι είναι αντίθετοι προς το πνεύμα της Ορθοδοξίας παραθεωρούντες την «συνείδησιν της Εκκλησίας».

Αλλως, όλαι αι προσπάθειαι και οι αγώνες των θα έχουν την τύχην των προηγουμένων παρομοίων προσπαθειών τύπου Φεράρρας - Φλωρεντίας και θα προκαλέσουν περισσότερους διχασμούς παρά ένωσιν, διότι δεν θα εκφράζουν την Ορθόδοξον συνείδησιν. Προσφυώς δε ελέχθη ότι εάν το Αγιον Όρος δεν συμφωνήση αβιάστως δια, τυχόν, μελλούσας ενώσεις ή συνόδους, ούτε η Ορθοδοξία θα συμφωνήση.

8 Οκτωβρίου 1978

Μνήμη του Αγίου Οσιομάρτυρος Ιγνατίου

(Απόσπασμα από το βιβλίο «Ορθοδοξία και Παπισμός», ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ 1978)

Διαβάστε περισσότερα κείμενα του γέροντα πατώντας [εδώ](#)